

loven, og som skal overflyttes efter en 9 måneders periode til varig hjælp, vil stille mange i en økonomisk situation, der er uoverskuelig.

I denne forbindelse skal det også nævnes, at de 20 mill. kroner, der af socialministeren forventes anvendt til dækning af huslejudgifter, er helt utilstrækkelige, og det er mindretallets opfattelse, at virkningerne af reglen vil blive så voldsomme, at systemet vil bryde sammen.

Regeringen har gennemført så drastiske finanspolitiske stramninger, at ledigheden vil stige voldsomt. Regeringen skal derfor ikke regne med socialdemokratiet overhovedet, når det drejer sig om besparelser på det sociale område.

I det omfang, det foreliggende lovforslag kan forventes vedtaget, vil mindretallet stemme for alle ændringsforslag, der afbøder de værste skadevirkninger.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

På kontanthjælpsområdet er lovforslaget udtryk for et hidtil uhørt felttog mod en gruppe mennesker i samfundet, der i forvejen har måttet bære nogle af de største økonomiske byrder i forbindelse med krisen. De skal nu straffes yderligere. Desuden lægger lovforslaget op til forringelser på daginstitutionsområdet, der er så omfattende, at formålet kun kan være at nedlægge begrebet daginstitutioner som et pædagogisk tilbud til børn. At lovforslaget også er udtryk for en dyb mistillid til det kommunale selvstyre, skal ligeledes bemærkes. Det skal endvidere nævnes, at udvalgsarbejdet har været helt utilfredsstillende, idet udvalget ikke – trods mange forsøg – har kunnet få oplyst de nøjagtige konsekvenser af lovforslagets gennemførelse.

Mindretallet kan tilslutte sig ændringsforslag nr. 7, 9, 10, 12 og 15 og vil redegøre for sin stilling til de øvrige ændringsforslag ved 2. behandling.

Et *fjerde mindretal* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Under udvalgsarbejdet har henvendelserne til socialudvalget været domineret af fagfore-

ningshenvendelser, altså fra folk, der vil bruge børn og svage grupper i samfundet som skjold og våben i egne egoistiske interesser. Man er typisk bekymret for, hvor mange job der fremover vil være til sagsbehandlere, pædagoger osv.

Et spørgsmål, der har været drøftet meget i socialudvalget, er spørgsmålet om, hvad man skal stille op med de borgere, der bliver husvilde, når de eksempelvis går fallit med eget parcelhus. Der er dog ingen, der har dokumenteret, at antallet af boliger i Danmark bliver reduceret, fordi nogle ikke kan klare den højrentesituation, der er en direkte følge af for stort offentligt forbrug.

Skal man sikre, at færrest mulige får brug for terminshjælp, må man sørge for et lavere renteniveau, og her er de væsentligste faktorer inflationsstop (som fremmes af lavere bruttolønstigninger), det er afskaffelse af statsafgift på renteindtægter (indkomstskat af renteindtægter), det er stop for salg af statsobligationer, og det er færre restriktioner på pengemarkedet.

Jo mindre man bruger til socialhjælp, jo færre statsobligationer skal sælges, jo lavere bliver renten og jo færre får brug for hjælp for at kunne klare boligudgiften.

Mange politikere påstår, at de vil hjælpe danskerne ved hjælp af en bistandslov, der øser penge ud til højre og venstre. Realiteten er, at jo flere penge det offentlige bruger, jo dyrere bliver det at være dansker, og jo højere moms og andet utøj befænges de svageste gruppers daglige fornødenheder med.

Al erfaring har vist, at jo flere skatter det offentlige kræver op, jo dårligere får de svage grupper det.

Det er drønende asocialt at have en bistandslov, der hjemler bistandshjælp til alle og enhver.

Den enkle og rationelle løsning vedrørende vore ældre og vedrørende invalidepensionister er at have et niveau på skattefrie ensartede pensioner til alle pensionsberettigede, så man som pensionist ikke skal ligge på sine knæ på bistandspaladserne og tigge om varmegjælp, boligjælp, medicinhjælp osv. Det samfund, socialdemokraterne har skabt os, godt bistået af de radikale og socialistisk folkeparti, er et samfund, hvor de svage grupper har en uværdig tilværelse, hvor man uafledigt skal stå i den ydmygende tiggersti-